

Regina

By Elisabeth Grigoriadou

After being introduced at the tavern, Regina started to meet Kosta secretly from Jose, her husband. José was originally from her mother's village in Castile, where Regina spent her summers. He was a tall and very handsome man. Regina said that she could share the Spain that she so loved, and which she could never get enough of, with him. The language, the food, the smells, the music, all the things that had enchanted her from a young age. They had known each other for many years before they got married. José was crazy about her and followed her to Germany where he got a job in a factory.

Then suddenly, two years into their marriage, José changed. He, who was such a charming man, who all women loved to admire, started to be jealous of Regina. He started to behave irrationally.

"Why are you using pencil on your eyebrows? Who are you meeting? Who have you dressed like that for? Why is the man opposite looking at you? It must be because you smile at him..." and the list went on. He wanted a child and Regina refused to have one.

"It's too soon" she said, as she could see that their marriage had no future.

One night they fought so badly that the neighbors called the police. Nevertheless, Regina never believed that Jose was capable of harming her. However, it wasn't easy for her to tell him about her relationship with Kosta. She put it off continuously. He had left his country to be with her. She felt responsible for his unhappiness.

"I resemble Castile as described by Machado, ¿Espera, duerme o sueña? Hoping, sleeping or dreaming?" she said to Kosta as she remained suspended between the future, the present and the past. She liked reading lines from an old moth-eaten little book that she always carried around with her. It was called Campos de Castilla – The Plains of Castile – which the poet Antonio Machado had

published in 1912. Regina would read first in Spanish and then explain in German. Kosta didn't understand very much of the melancholic poetry. The lines from the poem 'Montes de Violeta – The Purple Mountains' and he said that in his village the mountains were also the exact same colour.

That freezing December evening, two weeks before Christmas, Regina had decided to leave with Kosta. Prior to this decision had been the fight and the police being called.

Argiris, Kosta's closest friend from the village, who was already living in Berlin, would put them up until they found work and a house to live in.

Regina threw some clothes and some family mementos into a suitcase. Her grandmother's embroidered shawl from the Philippines, the 'Peineta' – the tortoiseshell comb which had belonged to her great grandmother, and a satin cushion, the only thing her mother had taken with her from the house where she had grown up and which she had given to her as a present.

Those were the things discovered in her bag when she was found lying on the floor next to the front door, in a pool of blood. She had been stabbed seven times in the chest and stomach by José. He had come home early from work. In the court case he claimed he had lost his cool when he had seen her in the doorway with her suitcase in her hand. The family heirlooms verified his claims that she was not leaving on a simple trip, but that she was leaving him for good.

He was sentenced to twenty years in prison. He never found out about Kosta. Regina's fears and the precautions they had taken, had helped to keep their relationship a secret.

An excerpt with some small modifications from the short story «Hoping, Sleeping or Dreaming?» which features in the book «The Other Languages» published by Iolkos Publishing House.

Ρεγγίνεⁱ

της Ελισάβετ Γρηγοριάδου

Μετά τη γνωριμία τους στην ταβέρνα, η Ρεγγίνε συναντούσε τον Κώστα κρυφά από τον Χοσέ, τον άντρα της. Ο Χοσέ καταγόταν από το χωριό της μητέρας της στην Καστίλη. Εκεί όπου περνούσε τα καλοκαίρια της η Ρεγγίνε. Ήταν ψηλός και πολύ όμορφος άντρας. Η Ρεγγίνε έλεγε πως μπορούσε να μοιραστεί μαζί του την Ισπανία που λάτρευε και ποτέ δεν της ήταν αρκετή. Γλώσσα, φαγητά, μυρωδιές, μουσική, όλα όσα τη μάγευαν από παιδί. Γνωρίζονταν πολλά χρόνια πριν παντρευτούν. Ο Χοσέ ήταν τρελά ερωτευμένος μαζί της και. Την ακολούθησε στη Γερμανία και βρήκε δουλειά σ' ένα εργοστάσιο.

Και ξαφνικά, δυο χρόνια μετά το γάμο τους, ο Χοσέ άλλαξε. Εκείνος ο τόσο ελκυστικός άντρας που τραβούσε πάνω του τα βλέμματα των γυναικών, άρχισε να ζηλεύει τη Ρεγγίνε. Φερόταν παράλογα.

«Γιατί βάφεις με μαύρο μολύβι τα φρύδια σου, ποιον πας να συναντήσεις, για ποιόν έχεις ντυθεί έτσι, γιατί σε κοιτάει εκείνος απέναντι, θα του χαμογέλασες σίγουρα...», και ο κατάλογος συνεχιζόταν ατελείωτος. Ήθελε παιδί και η Ρεγγίνε αρνιόταν.

«Είναι νωρίς ακόμη» έλεγε γιατί έβλεπε πως ο γάμος τους δεν είχε μέλλον.

Ένα βράδυ μάλωσαν τόσο άσχημα που οι γείτονες κάλεσαν την αστυνομία. Ωστόσο η Ρεγγίνε δεν πίστευε πως ο Χοσέ ήταν ποτέ ικανός να της κάνει κακό. Δεν της ήταν εύκολο να του μιλήσει για τη σχέση της με τον Κώστα. Το ανέβαλλε συνεχώς. Είχε αφήσει τη χώρα του για να την ακολουθήσει. Ένωθε υπεύθυνη για τη δυστυχία του.

«Μοιάζω με την Καστίλια που περιγράφει ο Machado, ¿Espera, duermo o sueña? -Ελπίζει, κοιμάται ή ονειρεύεται;-» έλεγε στον Κώστα και παρέμενε μετέωρη ανάμεσα στο μέλλον το παρόν και το παρελθόν. Της άρεσε να του διαβάζει στίχους από ένα ταλαιπωρημένο βιβλιαράκι που κουβαλούσε πάντα μαζί της. Ήταν το Campos de Castilla -Πεδιάδες της Καστίλης- που ο ποιητής Antonio Machado είχε δημοσιεύσει το 1912. Η Ρεγγίνε διάβαζε πρώτα στα ισπανικά και μετά εξηγούσε στα

γερμανικά. Ο Κώστας δεν καταλάβαινε και πάρα πολλά από εκείνους τους μελαγχολικούς στίχους. Του είχε κάνει όμως εντύπωση το «montes de violeta -τα βουνά από βιολέτα-» κι έλεγε πως και στο δικό του χωριό τα βουνά είχαν ακριβώς το ίδιο χρώμα.

Εκείνο το παγωμένο βράδυ του Δεκεμβρίου, δυο εβδομάδες πριν τα Χριστούγεννα, η Ρεγγίνε είχε αποφασίσει να φύγει με τον Κώστα. Είχε προηγηθεί ο καβγάς και η αστυνομία.

Ο Αργύρης, ο στενότερος φίλος του Κώστα από το χωριό που ζούσε ήδη στο Βερολίνο θα τους φιλοξενούσε μέχρι να βρουν δουλειά και σπίτι.

Η Ρεγγίνε έριξε σε μια βαλίτσα μερικά ρούχα και κάποια οικογενειακά ενθύμια. Το κεντημένο σάλι της γιαγιάς της από τις Φιλιππίνες, την reipeta -το χτενάκι για τα μαλλιά- από ταρταρούγα της προγιαγιάς της κι ένα μαξιλαράκι σατέν, μοναδικό ενθύμιο που είχε πάρει η μητέρα της από το πατρικό σπίτι και της το είχε χαρίσει.

Αυτά βρέθηκαν στην τσάντα της, ενώ εκείνη ήταν πεσμένη στο πάτωμα δίπλα στην εξώπορτα, μέσα σε μια λίμνη αίματος. Επτά μαχαιριές στο στήθος και στην κοιλιά είχε δεχτεί από τον Χοσέ που είχε γυρίσει νωρίτερα από τη δουλειά. Στη δίκη ισχυρίστηκε πως έχασε την ψυχραιμία του, όταν την είδε στην πόρτα με τη βαλίτσα στο χέρι. Τα οικογενειακά κειμήλια στη βαλίτσα τεκμηριώναν τον ισχυρισμό του πως δεν έφευγε για ένα απλό ταξίδι, αλλά σκόπευε να τον εγκαταλείψει.

Καταδικάστηκε σε είκοσι χρόνια κάθειρξη. Για την ιστορία με τον Κώστα δε γνώριζε τίποτε. Ο φόβος της Ρεγγίνε και οι προφυλάξεις που είχαν πάρει, είχαν βοηθήσει να κρατηθεί μυστική η σχέση τους.

ⁱ Απόσπασμα με μικρές αλλαγές από το διήγημα «Ελπίζει, κοιμάται ή ονειρεύεται» που εμπεριέχεται στο βιβλίο «Οι άλλες γλώσσες», εκδόσεις Ιωλκός